

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. julija 2014*

„Pritožba — Nepogodbena odgovornost — Opustitve Računskega sodišča — Predlog za povračilo škode — Načelo domneve nedolžnosti — Načelo lojalnega sodelovanja — Pristojnosti — Potek predhodnih preiskav“

V zadevi C-220/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 25. aprila 2013,

Kalliopi Nikolaou, stanujoča v Atenah (Grčija), ki jo zastopata V. Christianos in S. Paliou, odvetnika,
pritožnica,

druga stranka v postopku je

Računsko sodišče Evropske unije, ki ga zastopata T. Kennedy in I. Ní Riagáin Düro, agenta, skupaj s P. Tridimasom, barrister,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano (poročevalec), predsednik senata, A. Borg Barthet, sodnik, M. Berger, sodnica, S. Rodin in F. Biltgen, sodnika,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. januarja 2014,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. marca 2014

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 K. Nikolaou s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije Nikolaou/Računsko sodišče (T-241/09, EU:T:2013:79, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče zavrnilo njeno odškodninsko tožbo za povračilo škode, ki jo je domnevno utrpela zaradi nepravilnosti in kršitev prava Unije, ki naj bi jih storilo Računsko sodišče v okviru notranje preiskave.

* Jezik postopka: grščina.

Dejansko stanje

- 2 K. Nikolaou je bila od leta 1996 do leta 2001 članica Računskega sodišča. V skladu s člankom, ki je bil 19. februarja 2002 objavljen v dnevniku *Europa Journal*, je imel B. Staes, poslanec Evropskega parlamenta, informacije v zvezi z nezakonitim ravnanjem, ki se lahko pripiše pritožnici med njenim mandatom članice Računskega sodišča.
- 3 Generalni sekretar Računskega sodišča (v nadaljevanju: generalni sekretar) je z dopisom z dne 18. marca 2002 generalnemu direktorju Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) poslal spis, ki je vseboval elemente v zvezi s tem ravnanjem, s katerimi sta bila seznanjena on in predsednik te institucije. Generalni sekretar je poleg tega urad OLAF pozval, naj mu sporoči, ali je treba K. Nikolaou v skladu s členom 4 Sklepa 99/50 Računskega sodišča o pravilih in pogojih za notranje preiskave v zvezi s preprečevanjem goljufij, korupcije in vseh drugih nezakonitih dejanj, ki škodujejo finančnim interesom Skupnosti, obvestiti o obstoju preiskave v zvezi z njo.
- 4 Predsednik Računskega sodišča je z dopisom z dne 8. aprila 2002 K. Nikolaou obvestil o notranji preiskavi, ki jo urad OLAF izvaja zaradi članka, ki ga je objavil dnevnik *Europa Journal*. Generalni direktor urada OLAF je z dopisom z dne 26. aprila 2002 K. Nikolaou obvestil, da je bila na podlagi informacij, ki jih je ta urad prejel od B. Staesa, in spisa o predhodni preiskavi, ki ga je pripravil generalni sekretar, uvedena notranja preiskava in da bo povabljena k sodelovanju pri njej.
- 5 K. Nikolaou se je 24. maja 2002 sestala z odgovornimi pri uradu OLAF. Spletno mesto *European Voice* je 17. oktobra 2002 objavilo reportažo, v kateri je med drugim izpostavilo, da bo urad OLAF kmalu zaključil preiskavo, ki jo vodi proti pritožnici. Podobne reportaže so bile objavljene v grškem tisku. Urad OLAF je z dopisom z dne 28. oktobra 2002 K. Nikolaou obvestil o zaključku te preiskave in navedel, da so bili končno poročilo in upoštevalne informacije posredovani generalnemu sekretarju in luksemburškim sodnim organom. Računsko sodišče je z dopisom z dne 10. februarja 2004 pritožnici posredovalo skrajšano različico končnega poročila urada OLAF.
- 6 V skladu s tem poročilom z dne 28. oktobra 2002 je B. Staes informacije v zvezi s K. Nikolaou dobil od dveh uslužbencev Računskega sodišča, od katerih naj bi bil eden član njenega kabineta. Preiskovane obtožbe naj bi se nanašale na, prvič, denarne zneske, ki naj bi jih pritožnica dobila od svojega osebnega posojila, drugič, domnevne lažne navedbe v zahtevah za prenos dopusta v zvezi z vodjo kabineta K. Nikolaou, na podlagi katerih je bilo temu izplačano nadomestilo v višini približno 28.790 EUR za neizkoriščeni dopust v letih 1999, 2000 in 2001, tretjič, uporabo službenega vozila K. Nikolaou za namene, ki niso predvideni v zadevnih predpisih, četrtič, izdajo potnih nalogov vozniku pritožnice za naloge, ki niso predvidene v zadevnih predpisih, petič, politiko odsotnosti z dela v kabinetu pritožnice, šestič, poslovne dejavnosti in posredovanja pri osebah na visokih položajih, da bi se članom družine zadevne osebe olajšalo opravljanje takih dejavnosti, sedmič, goljufijo, storjeno v okviru natečaja, in osmič, goljufije v zvezi s stroški za reprezentanco, ki jih je obračunala pritožnica.
- 7 Urad OLAF je ugotovil, da je mogoče, da so bile pri zahtevah za prenos dopusta vodje kabineta pritožnice storjene kršitve, ki jih je mogoče opredeliti kot ponarejanje in uporaba ponarejenih listin ter goljufija. V skladu z navedenim končnim poročilom je mogoče, da so pritožnica in člani njenega kabineta v povezavi z denarnimi zneski, ki jih je zadevna oseba po navedbah vpletenih oseb dobila kot posojila, storili kazniva dejanja. V teh okoliščinah je urad OLAF v skladu s členom 10(3) Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 91) o teh elementih obvestil luksemburške sodne organe, da bi ti preiskali dejstva, ki bi lahko razkrila, da so bila storjena kazniva dejanja.

- 8 Glede preostalih obtožb, razen obtožbe glede goljufije v okviru natečaja, je urad OLAF izpostavil morebitne nepravilnosti oziroma vprašanja v zvezi z ravnanjem K. Nikolaou in Računskemu sodišču predlagal, naj sprejme „popravne ukrepe“ v povezavi z njo in ukrepe za izboljšanje veljavnega sistema nadzora v tej instituciji.
- 9 Pritožnica je bila 26. aprila 2004 zaslišana na zaprtem zasedanju Računskega sodišča zaradi morebitne uporabe člena 247(7) ES. Predsednik Računskega sodišča je v dopisu z dne 13. maja 2004 (v nadaljevanju: dopis z dne 13. maja 2004) poudaril, da glede predložitve zadeve Sodišču Evropske Unije zaradi uporabe člena 247(7) ES, ker je K. Nikolaou domnevno prosila za osebna posojila članov svojega kabineta in jih prejela, na zasedanju 4. maja 2004 ni bilo doseženo soglasje, ki je zahtevano v členu 6 Poslovnika Računskega sodišča v različici, sprejeti 31. januarja 2002. Predsednik Računskega sodišča je v zvezi s tem dodal, da je velika večina članov institucije menila, da je bilo ravnanje pritožnice popolnoma neprimerno. Glede dopusta vodje kabineta pritožnice je predsednik Računskega sodišča poudaril, da je zadevna institucija, ker zadevo obravnavajo luksemburška sodišča, svojo odločitev odložila do končanja zadevnih postopkov.
- 10 Splošno sodišče je s sodbo Nikolaou/Komisija (T-259/03, EU:T:2007:254) Komisiji Evropskih Skupnosti naložilo, naj pritožnici plača odškodnino v višini 3 000 EUR zaradi objave nekaterih informacij v zvezi s preiskavo, ki jo je izvajal urad OLAF.
- 11 Kazenski senat okrožnega sodišča v Luxembourgju je s sodbo, razglašeno 2. oktobra 2008 (v nadaljevanju: sodba z dne 2. oktobra 2008), pritožnico in vodjo njenega kabineta oprostil obtožb v zvezi s ponarejanjem in uporabo ponarejenih listin ter lažnimi navedbami, podredno, obtožb v zvezi z neupravičenim obdržanjem povračila, subvencije ali nadomestila in, še bolj podredno, obtožb v zvezi z goljufijo. To sodišče je v bistvu menilo, da se na podlagi nekaterih pojasnil vodje kabineta pritožnice in pritožnice porajajo dvomi o dokazih, ki sta jih zbrala urad OLAF in luksemburška kriminalistična policija ter s katerimi naj bi se dokazalo, da je bil navedeni vodja kabineta v letih 1999, 2000 in 2001 več dni na nenapovedanem dopustu. Navedeno sodišče je zato presodilo, da resničnost dejstev, očitanih K. Nikolaou, ni bila dokazana onkraj vsakršnega dvoma in da je treba, ker je treba pri najmanjšem dvomu odločiti v korist obtoženca, zadevno osebo oprostiti obtožb, ki se ji očitajo. V skladu s preambulo sodbe z dne 2. oktobra 2008 je bila zadeva pritožnice in vodje njenega kabineta predana kazenskemu senatu okrožnega sodišča v Luxembourgju s sklepom preiskovalnega senata tega sodišča, ki ga je preiskovalni senat pritožbenega sodišča potrdil s sodbo z dne 29. januarja 2008. Ker pritožba ni bila vložena, je sodba z dne 2. oktobra 2008 postala pravnomočna.
- 12 Pritožnica je z dopisom z dne 14. aprila 2009 od Računskega sodišča zahtevala, naj v vseh belgijskih, nemških, grških, španskih, francoskih in luksemburških dnevnikih objavi obvestilo o njeni oprostitvi ter naj o njej obvesti druge institucije Evropske unije. Podredno, če Računsko sodišče tega ne bi storilo, je pritožnica zahtevala odškodnino 100.000 EUR za povračilo nepremoženjske škode, pri čemer se je zavezala, da bo ta znesek uporabila za navedene objave. Pritožnica je od Računskega sodišča tudi zahtevala, prvič, naj ji plača 40.000 EUR za povračilo nepremoženjske škode, povzročene s postopkom pred luksemburškimi sodišči, in 57 771,40 EUR za povračilo premoženjske škode, povzročene z istim postopkom, drugič, naj ji povrne vse stroške, nastale zlasti pred preiskovalnim sodnikom in pred okrožnim sodiščem v Luxembourgju, in tretjič, naj ji povrne stroške, nastale v postopku pred Računskim sodiščem.
- 13 Predsednik Računskega sodišča je z dopisom z dne 7. julija 2009 K. Nikolaou posredoval odločbo, sprejeto 2. julija 2009 v odgovor na navedene zahteve. V tej odločbi so bile po eni strani zavrjene trditve iz zgoraj navedenega dopisa z dne 14. aprila 2009, po drugi pa je bilo v njej K. Nikolaou sporočeno, da si je Računsko sodišče „na podlagi informacij, ki jih je imelo, prizadevalo ugotoviti, ali dejstva vključujejo zadostno stopnjo resnosti za predložitev zadeve [Sodišču]“, da bi to odločilo o obstoju kršitve obveznosti, ki jih je imela nekdanja članica na podlagi Pogodbe ES, in o potrebi po uporabi morebitnih sankcij. V zvezi s tem je bilo v navedeni odločbi opozorjeno tudi na dejavnike,

zaradi katerih Računsko sodišče zadeve ni predložilo Sodišču, med katerimi sta bila zlasti oprostitev pritožnice s sodbo z dne 2. oktobra 2008 in neobstoj škode za proračun Skupnosti glede na to, da je bil znesek, ki je bil neupravičeno izplačan vodji kabineta zadevne osebe, vrnjen.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 14 K. Nikolaou je 16. junija 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odškodninsko tožbo, s katero je predlagala, naj se Računskemu sodišču naloži plačilo 85.000 EUR, skupaj z obrestmi od 14. aprila 2009, za povračilo nepremoženjske škode, povzročene z „nepoštenim ravnanjem“ in opustitvami, ki jih je mogoče pripisati tej instituciji, pri čemer se je zavezala, da bo ta znesek uporabila za objave o svoji oprostitvi.
- 15 Pritožnica je v utemeljitev te tožbe navedla, prvič, šest tožbenih razlogov, s katerimi je trdila, da je Računsko sodišče resno kršilo pravila prava Unije, s katerimi so posameznikom podeljene pravice. Drugič, zatrjevala je obstoj neposredne vzročne zveze med to kršitvijo ter nepremoženjsko in premoženjsko škodo, ki jo je utrpela zaradi te kršitve.
- 16 Splošno sodišče je navedeno tožbo zavrnilo, ker je menilo, da Računsko sodišče ni storilo nobene od očitanih kršitev prava Unije.
- 17 Splošno sodišče je v zvezi s tem, kar je pomembno za to pritožbo, prvič, v točkah od 27 do 32 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „nepošteno ravnanje“ Računskega sodišča v zvezi s predhodno preiskavo ni bilo nezakonito, saj ta institucija ni kršila niti zahtev, ki izhajajo iz razlage člena 2 Sklepa 99/50 v povezavi s členom 4 tega sklepa, niti pravice do obrambe ali načela nepristranskosti.
- 18 Natančneje, Splošno sodišče je v točki 29 navedene sodbe ugotovilo, da je cilj predhodne preiskave, na katero se sklicuje člen 2 Sklepa 99/50, po eni strani omogočiti generalnemu sekretarju, da presodi, ali je mogoče na podlagi dejstev, s katerimi je bil seznanjen, sklepati o obstoju nepravilnosti, ki škodujejo finančnim interesom Unije, in po drugi strani uradu OLAF v skladu s členom 7(1) Uredbe št. 1073/1999 posredovati spis, ki temu uradu omogoča, da presodi, ali je treba začeti notranjo preiskavo na podlagi člena 5, drugi odstavek, navedene uredbe. Tako je presodilo, da se obveznost, ki izhaja iz člena 4, prvi odstavek, drugi stavek, Sklepa 99/50 – ker predhodna preiskava ni namenjena temu, da bi privedla do sprejetja sklepov v zvezi z zadevno osebo – ne nanaša na „nepošteno ravnanje“ generalnega sekretarja v okviru člena 2 Sklepa 99/50.
- 19 Splošno sodišče je v točki 30 navedene sodbe prav tako presodilo, da se pritožnica – ker obvestila, prejeta z dopisoma z dne 8. in 26. aprila 2002, izpolnjujejo zahteve iz člena 4, prvi odstavek, prvi stavek, Sklepa 99/50 – ni mogla sklicevati na kršitev te določbe, ker naj je Računsko sodišče ne bi zaslišalo, preden je uradu OLAF posredovalo spis z dokazi, ki jih je generalni sekretar zbral v zvezi z njenim primerom.
- 20 Drugič, Splošno sodišče je v točki 32 izpodbijane sodbe ugotovilo, da trditev pritožnice, da je Računsko sodišče uporabilo ponarejeno listino, ni utemeljena. V zvezi s tem je ugotovilo, da zadevnega dokumenta, namreč zahteve za prenos letnega dopusta vodje kabineta K. Nikolaou z dne 20. novembra 2001, ni bilo med dokumenti iz predhodnega spisa, ki je bil posredovan uradu OLAF. Vsekakor je poudarilo, da tudi če se predpostavi, da bi Računsko sodišče ta dokument dejansko posredovalo uradu OLAF ali luksemburškim organom, to morebitno posredovanje ne bi pomenilo, da je Računsko sodišče ravnalo v slabi veri, kar zadeva pristnost podpisa pritožnice.
- 21 Tretjič, Splošno sodišče je v točkah od 43 do 47 izpodbijane sodbe presodilo, da to, da Računsko sodišče ni sprejelo formalne odločbe, s katero bi zaradi sodbe z dne 2. oktobra 2008 pritožnico oprostilo vseh obtožb zoper njo, ni bilo nezakonito.

- 22 Najprej, Splošno sodišče je v točki 45 navedene sodbe ugotovilo, da je bila pritožnica oproščena na podlagi dvomov, ki so se porodili zaradi nekaterih pojasnil vodje njenega kabineta. Po ugotovitvah Splošnega sodišča zato razlog za oprostitev ni pomenil, da so obtožbe zoper pritožnico povsem neutemeljene, temveč, kot je navedlo okrožno sodišče v Luxembourg, da niso bile dokazane onkraj „vsakršnega dvoma“.
- 23 Dalje, Splošno sodišče je v točki 46 iste sodbe presodilo, da je preučitev navedenih obtožb na kazenskopравни ravni naloga izključno nacionalnih sodnih organov, njihova presoja z disciplinskega vidika pa na podlagi člena 247(7) ES naloga izključno Sodišča. Po ugotovitvah Splošnega sodišča Računsko sodišče tako ni bilo pristojno za odločanje v zvezi s tem.
- 24 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 47 izpodbijane sodbe ugotovilo, da iz tega, da zadeva ni bila predložena Sodišču na podlagi navedene določbe, ni mogoče sklepati, da so po mnenju Računskega sodišča obtožbe zoper pritožnico povsem neutemeljene. V skladu s členom 6 Poslovnika Računskega sodišča bi morala namreč po ugotovitvah Splošnega sodišča biti odločitev o zadevni predložitvi soglasna. Zato je Splošno sodišče presodilo, da sicer drži, da nepredložitev zadeve Sodišču pomeni, da soglasje ni bilo doseženo, vendar to ni enakovredno zavzetju stališča s strani Računskega sodišča glede resničnosti zatrjevanih dejstev. Splošno sodišče je v teh okoliščinah ob tem, da se je izreklo o navedbi iz dopisa z dne 13. maja 2004, ugotovilo, da „ni bilo neprimerno, da je predsednik Računskega sodišča tožeči stranki sporočil, da je velika večina članov institucije njeno ravnanje štelo za nesprejemljivo, s čimer je preprečil možnost, da bi se nepredložitev zadeve Sodišču razumela kot domnevno zanihanje resničnosti očitanih dejstev, kar poleg tega ne bi ustrezalo dejanskemu stanju“.
- 25 Četrtrič, Splošno sodišče je v točki 49 izpodbijane sodbe ugotovilo, da iz dolžnosti skrbnega ravnanja ni mogoče izpeljati nobene obveznosti Računskega sodišča glede objave o oprostitvi pritožnice.

Predlogi strank

- 26 K. Nikolaou s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
- razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne Splošnemu sodišču v razsojanje ter
 - Računskemu sodišču naloži plačilo stroškov.
- 27 Računsko sodišče Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrže kot deloma nedopustno in zavrne kot deloma neutemeljeno ter
 - K. Nikolaou naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožba

- 28 K. Nikolaou v utemeljitev svoje pritožbe navaja štiri pritožbene razloge.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 29 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom zatrjuje, da načelo domneve nedolžnosti iz člena 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in člena 6(2) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, zagotavlja procesno jamstvo, ki ni omejeno

samo na fazo pred razglasitvijo sodbe, temveč se uporabi tudi po njej. Tako naj bi bilo treba to načelo razlagati tako, da nasprotuje sprejetju odločbe sodišča Unije, s katero bi se dvomilo o nedolžnosti obtožene osebe, čeprav je bila ta pred tem oproščena s pravnomočno odločbo kazenskega sodišča (glej sodbo ESČP z dne 27. septembra 2007 v zadevi Vassilios Stavropoulos proti Grčiji, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, točka 39).

- 30 Pritožnica ob upoštevanju teh preudarkov zatrjuje, da je Splošno sodišče v točki 45 izpodbijane sodbe kršilo navedeno načelo, ker je presodilo, da razlog za oprostitev, utemeljen z obstojem dvomov, na katerega se je oprlo okrožno sodišče v Luxembourggu, „n[i] pomeni[l], da so [bile] obtožbe zoper pritožnico neutemeljene“.
- 31 Taka kršitev pa naj bi nujno vplivala na veljavnost sodbe, saj je bila odločilna za to, da je bilo v točkah 44 in 49 kot zakonito presojeno to, da Računsko sodišče ni sprejelo formalne odločbe, s katero bi zaradi sodbe z dne 2. oktobra 2008 pritožnico oprostilo vseh obtožb zoper njo, in da ni objavilo oprostitve pritožnice v tisku.
- 32 Računsko sodišče zatrjuje, da prvi pritožbeni razlog temelji na predpostavki, da naj bi ta institucija ali Splošno sodišče opravilo ponovno presojo utemeljenosti sodbe z dne 2. oktobra 2008. Ta predpostavka pa naj bi bila napačna.
- 33 Ob sprejetju odločbe z dne 2. julija 2009, navedene v točki 13 te sodbe, naj bi namreč Računsko sodišče upoštevalo navedeno sodbo in iz nje sprejelo posledice, ki veljajo za to sodišče pri izvajanju njegovih pristojnosti, ki niso zajemale možnosti objave oprostite pritožnice. Poleg tega naj bi Splošno sodišče priznalo in spoštovalo vsebino navedene sodbe glede njenih kazensko-pravnih posledic.

Presoja Sodišča

- 34 K. Nikolaou s prvim pritožbenim razlogom zatrjuje, da je Splošno sodišče kršilo načelo domneve nedolžnosti, ker v točki 45 izpodbijane sodbe presodilo, da razlog za oprostitev, s katerim je bila utemeljena sodba z dne 2. oktobra 2008, „n[i] pomeni[l], da so [bile] obtožbe zoper pritožnico povsem neutemeljene“, ampak „to, da niso [bile] dokazane onkraj ‚vsakršnega dvoma‘“. Po mnenju pritožnice bi bilo treba to sodbo zaradi te napake razveljaviti, saj bi Splošno sodišče, če ne bi kršilo tega načela, v točkah 44 in 49 izpodbijane sodbe potrdilo nezakonitost tega, da Računsko sodišče ni sprejelo formalne odločbe, s katero bi zaradi sodbe z dne 2. oktobra 2008 pritožnico oprostilo vseh obtožb zoper njo, in tega, da ni objavilo oprostite pritožnice v tisku.
- 35 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je lahko načelo domneve nedolžnosti, določeno v členu 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki se ujema s členom 6(2) in (3) Evropske konvencije o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah, kršeno, zlasti če sodna odločba s svojo obrazložitvijo odraža mnenje, da je oseba zakrivila kršitev, čeprav so se, nasprotno, kazenski postopki zaključili z njeno oprostitvijo (glej sodbe ESČP z dne 10. februarja 1995 v zadevi *Allenet de Ribemont* proti Franciji, série A št. 308, točki 35 in 36; z dne 10. oktobra 2000 v zadevi *Daktaras* proti Litvi, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, točke od 41 do 44, in z dne 4. junija 2013 v zadevi *Teodor* proti Romuniji, *Recueil des arrêts et décisions* 2013-III, točki 36 in 37).
- 36 V obravnavanem primeru je treba, kot je to storil generalni pravobranilec v točki 57 sklepnih predlogov, poudariti, da na podlagi besedila obrazložitve Splošnega sodišča v točki 45 izpodbijane sodbe dejansko ostaja vtis, da bi lahko bila K. Nikolaou kriva storitve kaznivega dejanja na podlagi istih dejstev, kot so tista, za katera je bila s sodbo z dne 2. oktobra 2008 že pravnomočno oproščena.
- 37 Zato je treba presoditi, da ti preudarki pomenijo resno kršitev načela domneve nedolžnosti.

- 38 Kljub temu pa je treba ugotoviti, da kršitev tega načela ne more povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe, saj je presoja zakonitosti opustitev, ki se očitajo Računskemu sodišču, v točkah 44 in 49 navedene sodbe v vsakem primeru veljavno utemeljena z drugim razlogom, ki je neodvisno utemeljen v točki 46 navedene sodbe (glej v tem smislu sodbi JCB Service/Komisija, C-167/04 P, EU:C:2006:594, točka 186, ter Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 233).
- 39 Splošno sodišče je namreč pravilno presodilo, da je v skladu s tem razlogom, prvič, „preučitev obtožb“ zoper nekdanjega člana Računskega sodišča „na kazenskopravni ravni naloga izključno nacionalnih sodnih organov“ in, drugič, da je „presoja teh obtožb z disciplinskega vidika na podlagi člena 247(7) ES“ naloga izključno Sodišča, tako da Računsko sodišče v okviru institucionalne zgradbe Unije ni pristojno, da bi sprejelo formalno odločbo, s katero bi pritožnico oprostilo vseh obtožb zoper njo na disciplinski ali kazenskopravni ravni, niti da bi objavilo oprostitev pritožnice v tisku.
- 40 Poleg tega je ta ugotovitev tudi v skladu z načeli, ki izhajajo iz ustaljene sodne prakse v zvezi z neodvisnostjo disciplinskih postopkov, ki v smislu člena 247(7) ES potekajo pred Sodiščem, od nacionalnih kazenskih postopkov (sodba Komisija/Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, točki 120 in 121). Kot prav tako poudarja generalni pravobranilec v točkah od 71 do 73 sklepnih predlogov, namreč iz te sodne prakse izhaja, da Računsko sodišče kot organ, ki lahko predloži zadevo Sodišču, tako kot to sodišče ni vezano na pravno opredelitev dejanj, opravljeno v nacionalnem kazenskem postopku. Računsko sodišče tako ni bilo zavezano, da bi v obravnavanem primeru zaradi sodbe z dne 2. oktobra 2008 sprejelo akte ali izvedlo ravnanja, ki jih je navedla pritožnica.
- 41 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba prvi pritožbeni razlog zavriniti kot brezpredmeten.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 42 K. Nikolaou z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo načelo lojalnega sodelovanja, določeno v členu 4(3) PEU, ki ga je vezalo v razmerju do okrožnega sodišča v Luxembourggu.
- 43 Pritožnica v zvezi s tem ob sklicevanju na sklep Zwartveld in drugi (C-2/88, EU:C:1990:315, točka 17) ter sodbo Irska/Komisija (C-339/00, EU:C:2003:545, točki 71 in 72) zatrjuje, da je s tem načelom ne samo državam članicam, ampak tudi institucijam Unije in v širšem smislu vsem organom Unije, vključno z njenimi pravosodnimi organi, naložena vzajemna dolžnost lojalnega sodelovanja.
- 44 Po tej pojasnitvi zatrjuje, da pa Splošno sodišče ni spoštovalo sodbe z dne 2. oktobra 2008 niti te ni primerno upoštevalo.
- 45 Najprej, Splošno sodišče naj bi v točkah 45 in 46 izpodbijane sodbe dejstva v zvezi z ravnanjem K. Nikolaou upoštevalo povsem drugače od presoje okrožnega sodišča v Luxembourggu.
- 46 Dalje, presoja v točki 35 izpodbijane sodbe, da upravljanje vsakega sistema dopustov temelji na obveznosti nadrejenega, da preverja navzočnost osebja pod svojim nadzorom, naj bi bila v očitnem nasprotju z ugotovitvami iz sodbe z dne 2. oktobra 2008, v skladu s katerimi ni nobene obveznosti članov kabinetov, da vodijo register dopustov.

- 47 Nazadnje, Splošno sodišče naj bi v točki 38 izpodbijane sodbe presodilo, da „s pomanjkljivostjo sistema za evidentiranje in nadziranje dopustov Računskega sodišča, ki se je uporabljal v času dejanskega stanja“, ne bi bilo mogoče upravičiti opustitve preiskave ali postopka v zvezi s pritožnico, čeprav je prav navedena pomanjkljivost sistema za upravljanje dopustov tista, ki naj bi privedla do tega, da jo je okrožno sodišče v Luxembourgju oprostilo.
- 48 Računsko sodišče v odgovor na te trditve zatrjuje, da drugi pritožbeni razlog temelji na napačnem razumevanju vlog zadevnih institucij in obsega člena 4(3) PEU.
- 49 Splošno sodišče naj namreč v skladu s sodno prakso, ki izhaja iz sodbe Komisija/Cresson (EU:C:2006:455), ne bi podvomilo o sodbi z dne 2. oktobra 2008, temveč naj bi le v okviru preizkusa morebitne nepogodbene odgovornosti Računskega sodišča opravilo samostojno presojo nekaterih dejstev, ki so že bila analizirana v kazenskem postopku, ki je potekal na nacionalni ravni. Tako naj bi razlika v presoji nekaterih dejanskih okoliščin izhajala iz neodvisnosti teh dveh uvedenih sodnih postopkov.

Presoja Sodišča

- 50 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo načelo lojalnega sodelovanja, s katerim je bilo vezano nasproti okrožnemu sodišču v Luxembourgju, ker je nekatere dejanske okoliščine v točkah 44 in 45 ter 35 in 38 izpodbijane sodbe presodilo drugače od preudarkov, navedenih v sodbi z dne 2. oktobra 2008.
- 51 V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo lojalnega sodelovanja, ki je bilo pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe določeno v členu 10 ES in ki je zdaj določeno v členu 4(3) PEU, pomeni obveznost držav članic, da sprejmejo vse ukrepe, ki so primerni za zagotovitev obsega in učinkovitosti prava Unije, ter institucijam Unije v razmerju do držav članic nalaga vzajemno dolžnost spoštovanja in pomoči pri izpolnjevanju nalog, ki izhajajo iz Pogodb (glej v tem smislu sodbi *First in Franex*, C-275/00, EU:C:2002:711, točka 49, in *Irska/Komisija*, EU:C:2003:545, točka 71).
- 52 V okviru teh nalog pa člen 235 ES v povezavi s členom 225(1) ES izrecno določa, da sta Sodišče in Splošno sodišče pristojni v sporih glede nadomestila škode, ki ga predvideva člen 288, drugi odstavek, ES, katerega predmet je nepogodbena odgovornost Skupnosti. V skladu z ustaljeno sodno prakso je ta pristojnost izključna, pri čemer morata ti sodišči Skupnosti preveriti, ali so izpolnjeni vsi kumulativni pogoji za nepogodbeno odgovornost Skupnosti, namreč nezakonitost ravnanja, ki je očitano instituciji, resničnost škode in obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo *Komisija/Systran in Systran Luxembourg*, C-103/11 P, EU:C:2013:245, točka 60 in navedena sodna praksa).
- 53 Poleg tega je Sodišče zlasti glede izpolnjenosti prvega od teh pogojev že večkrat pojasnilo, da je treba dokazati dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom (glej sodbo *Bergaderm in Goupil/Komisija*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, točka 42), torej da je zadevna institucija očitno in resno prekoračila meje diskrecijske pravice (glej v tem smislu sodbi *Brasserie du pêcheur in Factortame*, C-46/93 in C-48/93, EU:C:1996:79, točka 55, in *Komisija/CEVA in Pfizer*, C-198/03 P, EU:C:2005:445, točka 64).
- 54 Iz teh načel tako izhaja, da je bila odškodninska tožba, ki se nanaša na nepogodbeno odgovornost Skupnosti za dejanja ali opustitve njenih institucij, uvedena kot pravno sredstvo, ki je v razmerju do preostalih tožb neodvisno in ki ima v sistemu pravnih sredstev posebno vlogo ter za katerega veljajo pogoji za izvajanje, ki so določeni glede na njegov posebni namen (glej zlasti sodbo *Lütticke/Komisija*, 4/69, EU:C:1971:40, točka 6, in *Unifrex/Komisija in Svet*, 281/82, EU:C:1984:165, točka 11).

- 55 Zato, kot je to poudarilo tudi Računsko sodišče v pisnih stališčih, čeprav ugotovitve, do katerih je prišlo v kazenskem postopku in ki se nanašajo na ista dejstva, kot so tista, preučena v okviru postopka na podlagi člena 235 ES, sodišče Skupnosti, ki v tem postopku odloča, lahko upošteva, pa zadnje ni vezano na pravno opredelitev navedenih dejstev, ki jo je opravilo kazensko sodišče, ampak mora ta dejstva v okviru svoje proste presoje neodvisno analizirati, da bi preverilo, ali so izpolnjeni pogoji, določeni za nepogodbeno odgovornost Skupnosti (glej po analogiji sodbo Komisija/Cresson, EU:C:2006:455, točki 120 in 121).
- 56 Ob upoštevanju teh preudarkov je treba ugotoviti, da so trditve, s katerimi pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je v točkah 44 in 45 ter 35 in 38 izpodbijane sodbe kršilo načelo lojalnega sodelovanja, povsem neutemeljene.
- 57 Splošno sodišče v navedenih točkah navedene sodbe namreč ni kršilo dolžnosti institucionalnega spoštovanja, ki ga je vezala v razmerju do okrožnega sodišča v Luxembourg, saj se je o nekaterih dejstvih, ki so že bila analizirana v sodbi z dne 2. oktobra 2008, izreklo samo zato, da bi preverilo zakonitost opustitev, očitanih Računskemu sodišču v okviru postopka v zvezi z nepogodbeno odgovornostjo Skupnosti, in ne zato, da bi presojalo utemeljenost kazenskih obtožb zoper K. Nikolaou.
- 58 Drugi pritožbeni razlog je treba zato zavrni kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 59 K. Nikolaou s tretjim pritožbenim razlogom zatrjuje, da izpodbijana sodba vsebuje napako glede nepristojnosti Splošnega sodišča, ker je to odločalo o vprašanih zunaj pristojnosti, ki jih ima na podlagi Pogodb.
- 60 Prvič, meni, da je Splošno sodišče v točki 45 navedene sodbe s tem, da je vsebinsko, na kazenski ravni, presojalo, „kaj pomeni“ ali „česa ne pomeni“ razlog za oprostitev, „utemeljen z dvomom“ in ugotovljen v sodbi z dne 2. oktobra 2008, odločalo kot „kazensko pritožbeno sodišče“.
- 61 Drugič, pritožnica zatrjuje, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 47 izpodbijane sodbe v zvezi s pripombo iz dopisa z dne 13. maja 2004 ugotovilo, da „ni bilo neprimerno, da je predsednik Računskega sodišča tožeči stranki sporočil, da je velika večina članov institucije njeno ravnanje štelo za nesprijemljivo“, ravnalo kot „disciplinsko sodišče“ in da je poleg tega potrdilo nepravilno razumevanje pristojnosti Računskega sodišča.
- 62 K. Nikolaou v zvezi s tem pojasnjuje, da Splošno sodišče – ker je Sodišče v skladu s členom 247(7) ES edina institucija, ki je pristojna za odločanje o disciplinskih kršitvah, ki se očitajo članu Računskega sodišča – ni bilo pristojno, da se za to izreče o ravnanju, očitanim pritožnici v navedenem dopisu, ali da prizna zakonitost vsebine tega dopisa.
- 63 Računsko sodišče zatrjuje, da je treba ta pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten v delu, v katerem se samo ponavljajo trditve glede dopisa z dne 13. maja 2004, navedene na prvi stopnji, in zavrni kot neutemeljen v delu, v katerem Splošno sodišče ni podvomilo o sodbi z dne 2. oktobra 2008, saj lahko namreč presoja istega ravnanja privede do različnih ugotovitev glede na sodni postopek, ki se sproži, in tožbo, ki se vloži.

Presoja Sodišča

- 64 K. Nikolaou s tretjim pritožbenim razlogom zatrjuje, da je Splošno sodišče kršilo pravila Pogodb glede pristojnosti. Prvič, v točki 45 izpodbijane sodbe naj bi vsebinsko presojalo kazenske obtožbe, ki se očitajo pritožnici, in razlog za oprostitev, ugotovljen v sodbi z dne 2. oktobra 2008. Drugič, Splošno sodišče naj bi v točki 47 navedene sodbe napačno preučilo disciplinsko pripombo iz dopisa z dne 13. maja 2004 in potrdilo zakonitost vsebine tega dopisa, pri čemer ni samo prekoračilo svojih pristojnosti, temveč tudi ni spoštovalo pristojnosti Računskega sodišča.
- 65 Treba pa je ugotoviti, da ti očitki izhajajo iz napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.
- 66 V zvezi s prvim delom tega pritožbenega razloga namreč zadostuje poudariti, da Splošno sodišče v točki 45 navedene sodbe ni preučilo dejstev, ki so podlaga kazenskih obtožb zoper pritožnico, in razloga za oprostitev, ugotovljenega v sodbi z dne 2. oktobra 2008, zato da bi podvomilo o končnem izidu navedene sodbe ali da bi obnovilo kazenski postopek, ki je potekal na nacionalni ravni.
- 67 Nasprotno, kot je bilo poudarjeno v točkah 56 in 57 te sodbe, Splošno sodišče se je v mejah svoje izključne pristojnosti glede nepogodbene odgovornosti Skupnosti omejilo na sklicevanje na iste dejanske okoliščine, kot so tiste, ki so bile upoštevane v navedenem kazenskem postopku, samo zato, da bi odgovorilo na trditve pritožnice v zvezi z domnevno nezakonitosti tega, da Računsko sodišče ni sprejelo formalne odločbe, s katero bi jo zaradi sodbe z dne 2. oktobra 2008 oprostilo vseh obtožb zoper njo.
- 68 Splošno sodišče tako v točki 45 izpodbijane sodbe, v nasprotju s trditvami pritožnice, ni ravnalo kot „kazensko pritožbeno sodišče“, temveč je ostalo znotraj meja svojih pristojnosti.
- 69 V zvezi z drugim delom tretjega pritožbenega razloga je treba pojasniti, prvič, da je obrazložitev iz točke 47 izpodbijane tožbe tudi odgovor na trditev pritožnice v zvezi s tem, da je Računsko sodišče kršilo načelo nepristranskosti in dolžnost skrbnega ravnanja, ker je v dopis z dne 13. maja 2004 vključilo žaljivo in nepotrebno pripombo.
- 70 Splošno sodišče se tako s tem, da je preučilo tako pripombo v okviru odškodninske tožbe, o kateri je odločalo, iz disciplinskega vidika ni izreklo o ravnanju, ki se je očitalo pritožnici, in ni prekoračilo mej svoje pristojnosti glede nepogodbene odgovornosti Skupnosti.
- 71 Drugič, v zvezi z vsebino dopisa z dne 13. maja 2004 je treba poudariti, kot je storil tudi generalni pravobranilec v točki 84 sklepnih predlogov, da je bila ta pravilno omejena na navedbo izida glasovanja članov Računskega sodišča, ki so na zasedanju odločali o predložitvi zadeve Sodišču na podlagi člena 247(7) ES, in tako ni vključevala disciplinske presoje ravnanja, ki se očita K. Nikolaou.
- 72 Ob upoštevanju tega, da se lahko v skladu z načeli, ki izhajajo iz sodne prakse s tega področja, na podlagi domnevnega obstoja „določene stopnje resnosti kršitve“ zakonito odloči, da se zadeve predložijo Sodišču (glej v tem smislu sodbo Komisija/Cresson, EU:C:2006:455, točka 72), je Računsko sodišče namreč lahko navedlo, da soglasje, ki je v smislu člena 6 Poslovnika tega sodišča za to potrebno, ni bilo doseženo, čeprav je velika večina članov tega sodišča grajala ravnanje, ki se očita v točki (i) navedenega dopisa.
- 73 Sicer pa je pripomba, navedena v istem dopisu, kot sta na obravnavi pred Sodiščem potrdili obe stranki, ostala strogo osebna in ni bila nikakor razkrita tisku.
- 74 Iz navedenega izhaja, da Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da je vsebina dopisa z dne 13. maja 2004 zakonita, Računskemu sodišču nikakor ni priznalo pristojnosti na disciplinskem področju, ki jih zadnje ni imelo, in tudi ni prekoračilo svojih pristojnosti, saj ni ravnalo kot „disciplinsko sodišče“.

75 Glede na zgoraj navedeno je treba tretji pritožbeni razlog v celoti zavrniti kot neutemeljen.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 76 K. Nikolaou s prvim delom četrtega tožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno razlagalo in uporabilo pravila, ki urejajo nepogodbno odgovornost Skupnosti. V točki 32 izpodbijane sodbe naj bi namreč dodalo še en pogoj, ki ga sodna praksa ne zahteva, to je zahtevo, da mora zadevna institucija ravnati v „slabi veri“.
- 77 Pritožnica z drugim delom navedenega tožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je pri razlagi člena 2, drugi odstavek, Sklepa 99/50 v povezavi s členom 4, prvi odstavek, tega sklepa napačno uporabilo pravo.
- 78 Prvič, Splošno sodišče naj bi v točki 30 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da pritožnice ni bilo treba obvestiti o tem, da je bila zoper njo uvedena predhodna preiskava, in da dopisa z dne 8. in 26. aprila 2002, s katerima je bila pritožnica zgolj obveščena o uvedbi notranje preiskave urada OLAF, izpolnjujeta zahteve, določene v členu 4, prvi odstavek, tega sklepa, saj je bila pritožnica z njima zgolj obveščena o uvedbi notranje preiskave urada OLAF. Drugič, Splošno sodišče naj bi v točki 29 navedene sodbe napačno priznalo, da to, da Računsko sodišče pritožnici ni razkrilo vsebine spisa, sestavljenega v predhodni preiskavi, ali da je, preden je spis posredovalo uradu OLAF, ni zaslišalo, ne pomeni nezakonitosti v smislu člena 4, prvi odstavek, drugega stavka, navedenega sklepa.
- 79 Po mnenju Računskega sodišča je treba ta pritožbeni razlog razglasiti za nedopusten, saj gre samo za ponovitev trditve, predstavljenih na prvi stopnji, in tako za predlog, naj se ponovno preuči dejansko stanje obravnavanega primera.
- 80 Splošno sodišče naj v vsakem primeru v točki 32 izpodbijane sodbe ne bi dodalo nobenega dodatnega pogoja za nepogodbno odgovornost Skupnosti. Poleg tega naj ne bi storilo nobene napake pri razlagi člena 2, drugi odstavek, Sklepa 99/50, saj naj ta določba ne bi zahtevala, da se oseba, osumljena storitve nepravilnosti, obvesti o uvedbi predhodne preiskave, temveč zahteva le to, da generalni sekretar Računskega sodišča uradu OLAF brez odlašanja posreduje informacije, ki jih zbere v okviru take preiskave.

Presoja Sodišča

- 81 Pritožnica s prvim delom četrtega pritožnega razloga Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je v točki 32 izpodbijane sodbe presodilo, da to, da morebitno posredovanje dokumenta vodje oddelka K. Nikolaou z dne 20. novembra 2001, na katerem je bil podpis verjetno ponarejen, uradu OLAF ali luksemburškim organom ne pomeni, da je Računsko sodišče glede pristnosti podpisa pritožnice ravnalo v slabi veri, napačno uporabilo pravo pri razlagi pogojev, ki lahko pomenijo nepogodbno odgovornost Skupnosti.
- 82 V zvezi s tem zadostuje poudariti, da je Splošno sodišče prišlo do tega sklepa le podredno, potem ko je primarno ugotovilo, da navedeni dokument ni bil del predhodnega spisa, ki ga je Računsko sodišče posredovalo uradu OLAF, in da tudi ni bil posredovan luksemburškim organom.
- 83 Ker tako v pritožbi ni nobenega izpodbijanja te presoje dejanskega stanja, je treba prvi del četrtega pritožbenega razloga zavrniti kot brezpredmeten.

- 84 K. Nikolaou z drugim delom četrtega pritožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno razlagalo člen 2, drugi odstavek, Sklepa 99/50 v povezavi s členom 4, prvi odstavek, tega sklepa, ker je presodilo, prvič, v točki 30 izpodbijane sodbe, da sta dopisa z dne 8. in 26. aprila 2002, s katerima je bila pritožnica obveščena zgolj o uvedbi notranje preiskave urada OLAF, ne pa o uvedbi predhodne preiskave, izpolnjevala zahteve, določene v členu 4, prvi odstavek, tega sklepa, in drugič, v točki 29 navedene sodbe, da člen 4, prvi odstavek, drugi stavek, navedenega sklepa Računskega sodišča ni zavezoval, da mora pritožnici razkriti vsebino spisa, sestavljenega v predhodni preiskavi, in da jo mora pred posredovanjem tega spisa uradu OLAF zaslišati.
- 85 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 2, drugi odstavek, Sklepa 99/50 določa, da generalni sekretar, prvič, „[uradu OLAF] brez odlašanja posreduje vse dejanske elemente, iz katerih je mogoče sklepati o nepravilnostih“, kot so goljufija, korupcija ali katero koli drugo nezakonito dejanje, ki škoduje finančnim interesom Skupnosti, in drugič, „izvede predhodno preiskavo ne glede na notranje preiskave, ki jih izvaja [urad OLAF]“.
- 86 Ker pa za odgovor na prvo trditev, navedeno v utemeljitev drugega dela četrtega pritožbenega razloga, ni izrecnih določb, ki bi izhajale iz tega člena, je treba najprej ugotoviti, ali se obveznost obveščanja, na katero se sklicuje člen 4, prvi odstavek, prvi stavek, Sklepa 99/50, razteza tudi na predhodno preiskavo, in nato, če je tako, kakšna je ta obveznost in, nazadnje, ali je bila v obravnavanem primeru pritožnica dejansko tako obveščena.
- 87 V zvezi s preučitvijo teh elementov je treba, ne da bi se kakor koli pojasnjevala tipologija zadevne preiskave, ugotoviti, da navedeni člen 4, prvi odstavek, prvi stavek, samo določa, da je treba, kadar obstaja možnost osebne vpletenosti člana, uradnika ali uslužbenca Računskega sodišča, zadevno osebo obvestiti „brez odlašanja“, če to ne škoduje preiskavi.
- 88 Iz tega izhaja, da je treba, tudi če se prizna, da se ta določba nanaša tudi na predhodno preiskavo, poudariti, da ne določa obveznosti takojšnjega obveščanja, torej od začetka preiskave, in da s tem, da zahteva varstvo učinkovitosti preiskave, določa omilitev te obveznosti.
- 89 Zato je treba ugotoviti, da je bila pritožnica – v nasprotju z njenimi trditvami – v obravnavani zadevi z dopisom z dne 26. aprila 2002 obveščena ne le o začetku notranje preiskave, temveč tudi o tem, da je Računsko sodišče izvedlo predhodno preiskavo in da je generalni sekretar te institucije spis v zvezi s to preiskavo predal uradu OLAF.
- 90 Ker tožeča stranka ne izpodbija morebitne zamude pri pošiljanju takega dopisa, je treba tako ugotoviti, kot je poudaril tudi generalni pravobranilec v točki 96 sklepnih predlogov, da je bilo z obvestitvijo iz tega dopisa načelo hitre obvestitve zadevne osebe usklajeno z nujnostjo zagotavljanja učinkovitosti tako predhodne kot tudi notranje preiskave.
- 91 Iz tega sledi, da Splošno sodišče s tem, da je v točki 30 izpodbijane sodbe ugotovilo, da obvestila, opravljena z dopisoma z dne 8. in 26. aprila 2002, izpolnjujejo zahteve iz člena 4, prvi odstavek, prvi stavek, Sklepa 99/50, ni napačno uporabilo prava.
- 92 Po teh pojasnilih je treba za presojo utemeljenosti druge trditve, navedene v utemeljitev drugega dela tega pritožbenega razloga, ugotoviti še, ali se za predhodno preiskavo v vsakem primeru zahteva spoštovanje obveznosti obveščanja, določene v členu 4, prvi odstavek, drugi stavek, tega sklepa, v skladu s katero „[s]klepi, v katerih je poimensko naveden član [...] Računskega sodišča, ob zaključku preiskave [...] ne smejo biti sprejeti, ne da bi zadevna oseba imela možnost izjaviti se o vseh dejstvih, ki se nanašajo nanjo“, in torej ali je bilo treba pritožnico pred zaključkom te preiskave in posredovanjem spisa uradu OLAF zaslišati.
- 93 Ker iz besedila tega člena 4, prvi odstavek, drugi stavek, ni razviden noben jasen podatek, je treba zato preučiti posebne značilnosti predhodne preiskave.

- 94 Kot je na obravnavi pred Sodiščem pojasnilo Računsko sodišče, pa taka preiskava pomeni predhodno fazo zbiranja in presojanja informacij v zvezi z navedbami o nepravilnostih, ki jih je prejel generalni sekretar Računskega sodišča, katere namen je preveriti verodostojnost teh elementov v podporo tem navedbam, preden se združijo v spis in posredujejo organu, pristojnemu za imenovanje, zaradi začetka upravne preiskave ali uradu OLAF zaradi začetka notranje preiskave.
- 95 Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 93 sklepnih predlogov, iz tega izhaja, da predhodna preiskava ni namenjena temu, da bi privedla do sprejetja sklepov v zvezi z zadevno osebo.
- 96 V teh okoliščinah Splošno sodišče v točki 29 izpodbijane sodbe s tem, da je preučilo predmet te preiskave in ugotovilo, da se obveznost, ki izhaja iz člena 4, prvi odstavek, drugi stavek, Sklepa 99/50, ne nanaša na ravnanje generalnega sekretarja v okviru te preiskave, ni napačno uporabilo prava.
- 97 Drugi del četrtega pritožbenega razloga je treba zato v celoti zavrniti kot neutemeljen.
- 98 Glede na zgoraj navedeno je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen ter pritožbo zavrniti.

Stroški

- 99 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporabi na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je Računsko sodišče predlagalo, naj se K. Nikolaou naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Kalliopi Nikolaou se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi